

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 54444/00
την οποία κατέθεσε ο Ν Μ
κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συγκροτηθέν στις 14 Μαρτίου 2002 από τμήμα απαρτιζόμενο από τους εξής δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

G. BONELLO,

E. LEVITS,

S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

A. ΚΟΒΛΕΡ,

E. STEINER,

και από τον E. FRIBERGH, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Έχον υπ' όψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 16 Δεκεμβρίου 1999,

Έχον υπ' όψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η εναγόμενη Κυβέρνηση και την αντίκρουση του προσφεύγοντος,

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, Ν Μ, Έλληνας υπήκοος, ο οποίος

γεννήθηκε το 1957, είναι χημικός μηχανικός και κάτοικος Αθηνών. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τη Δικηγόρο Βρυξελλών M. Bra. Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν εν περιλήψει ως εξής:

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1987, ο προσφεύγων υπέβαλε στο Διαπανεπιστημιακό Κέντρο Αναγνώρισεως Τίτλων Σπουδών της Αλλοδαπής – εφ' εξής ΔΙΚΑΤΣΑ) αίτηση αναγνώρισεως των πανεπιστημιακών τίτλων του, τους οποίους απέκτησε στην αλλοδαπή.

Με δύο αποφάσεις από 24 Απριλίου 1988 και 6 Απριλίου 1989, το ΔΙΚΑΤΣΑ απέρριψε το αίτημά του. Ο προσφεύγων κατέθεσε τότε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως των ως άνω αποφάσεων, η οποία αίτηση απερρίφθη με την απόφαση 1167/1991.

Εν τω μεταξύ, τον Ιανουάριο 1991, ετέθη σε ισχύ η οδηγία 89/48/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, «περί γενικού συστήματος αναγνώρισεως των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσεως τα οποία χορηγούνται μετά την ολοκλήρωση σπουδών επαγγελματικής εκπαίδευσης ελαχίστης διάρκειας τριών ετών». Κατά το άρθρο 12 της οδηγίας αυτής, τα Κράτη-μέλη υποχρεούνται να λάβουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν προς την εν λόγω οδηγία εντός διετούς προθεσμίας από της κοινοποίησής της. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι τα διπλώματά του εμπίπτουν σαφώς στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής.

Όμως, η Ελλάδα δεν έλαβε, εντός της ταχθείσας από την οδηγία προθεσμίας, τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την εν λόγω οδηγία.

Στις 14 Ιουνίου 1991, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως λόγω παραλείψεως των ελληνικών αρχών να συμμορφωθούν προς την κοινοτική οδηγία. Θεωρούσε ότι αν η

αίτησή του γινόταν δεκτή, οι αρμόδιες αρχές θα υποχρεώνονταν να συμμορφωθούν προς τις υποχρεώσεις οι οποίες απέρρεαν γι' αυτές δυνάμει της Συνθήκης ΕΟΚ. Προκαταρκτικώς, ο προσφεύγων καλούσε το Συμβούλιο της Επικρατείας να αναβάλει τη λήψη αποφάσεως επί της ουσίας και να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. (1) Ο προσφεύγων είχε συνδυάσει την αίτησή του με αίτημα κατά προτεραιότητα ορισμού δικασίμου. Η συζήτηση, η οποία αρχικώς ορίσθηκε για τις 22 Ιανουαρίου 1992, ανεβλήθη στη συνέχεια πολλές φορές, ίδια δε λόγω καταθέσεως από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγής κατά της Ελλάδος, για τον λόγο ότι η τελευταία καθυστέρουσε να θέσει σε εφαρμογή την οδηγία.

Στις 23 Μαρτίου 1995, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καταδίκασε την Ελλάδα, για τον λόγο ότι καθυστέρησε να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 89/48/ΕΟΚ.

Στις 17 Νοεμβρίου 1997, το έκτο τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας παρέπεμψε την υπόθεση του προσφεύγοντος στην ολομέλεια (απόφαση 4753/1997).

Την 1^η Δεκεμβρίου 1997, ο προσφεύγων κατέθεσε νέα αίτηση κατά προτεραιότητα ορισμού δικασίμου. Η υπόθεση συζητήθηκε στις 11 Νοεμβρίου 1998.

Με την από 18 Ιουνίου 1999 απόφαση 2070/1999, το Συμβούλιο της Επικρατείας, χωρίς να αποφανθεί επί του αιτήματος περί παραπομπής

(1) Κατά το άρθρο 177 *in fine* της Συνθήκης Ε.Ο.Κ., δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει προδικαστικό ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

ενώπιον του Δικαστηρίου, δεν έκανε δεκτή την προσφυγή, για τον λόγο ότι η συμμόρφωση προς κοινοτική οδηγία «δεν δύναται να εξασφαλίζεται δι' αιτήσεως ακυρώσεως η οποία εισάγεται από ιδιώτη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (...), ιδία δε επειδή αρμόδιες για την εκπλήρωση των κοινοτικών υποχρεώσεων είναι τα νομοθετικά και εκτελεστικά όργανα».

Στις 28 Ιουνίου 2000, ενσωματώθηκε με το Π.Δ. 165/2000 η οδηγία 89/48/ΕΟΚ στην ελληνική έννομη τάξη. Οι ενδιαφερόμενοι διαθέτουν επομένως εφ' εξής τη δυνατότητα να στηρίζονται στην οδηγία αυτή προκειμένου να αναγνωριστούν οι πανεπιστημιακοί τίτλοι τους οποίους απέκτησαν στην αλλοδαπή.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η υπόθεσή του δεν δικάστηκε δικαίως.

2. Επικαλούμενος την ίδια διάταξη, ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για τη διάρκεια της διαδικασίας.

3. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 4 και 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται τέλος ότι δεν διαθέτει διοικητικό ή δικαστικό μέσο το οποίο θα του επιτρέψει να προβάλει τα δικαιώματά του και να επιτύχει την έκδοση αποφάσεως περί της ισοτιμίας και της αναγνώρισεως των πανεπιστημιακών διπλωμάτων του, τα οποία απέκτησε στην αλλοδαπή, δυνάμει της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η υπόθεσή του δεν δικάστηκε δικαίως. Ειδικότερα, παραπονείται ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Θεωρεί περαιτέρω ότι η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Ο προσφεύγων παραπονείται

περαιτέρω για τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο ορίζει σχετικά τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει κυρίως το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω ασυμβίβαστου *ratione materiae* με τις διατάξεις της Συμβάσεως. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι η επίδικη διοικητική διαδικασία δεν αφορούσε «δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως» υπό την έννοια της Συμβάσεως, διότι αφορούσε αποκλειστικώς τη μη τήρηση εκ μέρους της Ελλάδος των κοινοτικών υποχρεώσεών της. Εξ άλλου, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι η έκβαση της διαδικασίας δεν ήταν άμεσα καθοριστική για τα αστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος, αφού τούτος δεν διεκδικούσε το δικαίωμα να ασκήσει στην Ελλάδα επάγγελμα ρυθμισμένο από τον νόμο, ενώ η οδηγία 89/48/ΕΟΚ εφαρμόζεται μόνο επί των επαγγελματιών τα οποία αποτελούν αντικείμενο ρυθμίσεως. Στο σημείο αυτό, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ο προσφεύγων παρέλειψε να διευκρινίσει, τόσο ενώπιον των εθνικών αρχών όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου, ποιο είναι το επάγγελμα το οποίο αποτελεί αντικείμενο ρυθμίσεως και θα ηδύνατο να ασκήσει στην Ελλάδα. Σε κάθε περίπτωση, έστω και αν επρόκειτο για τέτοιου είδους επάγγελμα, η εν λόγω οδηγία δεν παρέχει άμεσα την πρόσβαση στην άσκηση του επαγγέλματος αυτού, αλλά παρέχει στα Κράτη μέλη τη δυνατότητα να καθορίζουν τις διαδικασίες και τα όργανα τα οποία είναι επιφορτισμένα με τον έλεγχο των τυπικών προσόντων και των διπλωμάτων των ενδιαφερομένων.

Επικουρικώς, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος ως προς τη διάταξη αυτή είναι αβάσιμες.

Ο προσφεύγων αντικρούει τους ισχυρισμούς αυτούς και δηλώνει ότι η

προσφυγή του ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν αποσκοπούσε στην καταδίκη της Ελλάδος λόγω της μη τηρήσεως αυτής καθαυτής των κοινοτικών υποχρεώσεών της, αλλά στην άμεση προστασία των αστικών, επαγγελματικών και περιουσιακών δικαιωμάτων του. Εάν το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε κρίνει παράνομη την παράλειψη της Ελλάδος να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ, οι αρμόδιες αρχές θα ήταν υποχρεωμένες να συμμορφωθούν προς αυτή, και τούτο θα του είχε επιτρέψει στη συνέχεια να επιτύχει την αναγνώριση των πανεπιστημιακών τίτλων του. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι είχε σαφέστατα διευκρινίσει στην προσφυγή του ότι ήταν κάτοχος διπλώματος χημικού μηχανικού, επάγγελμα το οποίο στην Ελλάδα αποτελεί αντικείμενο κανονιστικής ρύθμισης.

Ως προς την ουσία, ο προσφεύγων εκτιμά ότι τα δικαιώματά του, τα οποία εγγυάται το άρθρο 6, αγνοήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, οι όροι «αμφισβητήσεις επί δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αστικής φύσεως» καλύπτουν ολόκληρη τη διαδικασία της οποίας η έκβαση είναι καθοριστική για (τέτοιου είδους) δικαιώματα και υποχρεώσεις» (βλέπε την από 16 Ιουλίου 1971 απόφαση *Ringeisen* κατά της Αυστρίας, *série A* n° 13, σελ. 39, § 94). Το άρθρο 6 § 1 δεν αρκείται ωστόσο λεπτό σύνδεσμο ούτε σε απομακρυσμένες συνέπειες: δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως θα πρέπει να αποτελούν αντικείμενο – ή ένα από τα αντικείμενα – της αμφισβητήσεως και η έκβαση της επίδικης διαδικασίας θα πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για παρόμοιο δικαίωμα (βλέπε την από 23 Ιουνίου 1981 απόφαση *Le Compte, Van Leuven και De Meyere* κατά του Βελγίου, *série A* n° 43, σελ. 21, § 46). Η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή μόνο επί διαδικασίας η οποία καταλήγει σε απόφαση παράγουσα άμεσα αποτελέσματα, αλλά όχι έμμεσες ή τυχαίες συνέπειες, επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αστικού χαρακτήρα του ενδιαφερομένου (13601/88 και 13602/88, *déc.* 6.7.89, *D.R.* 62 σελ. 284).

Άλλως ειπείν, η εφαρμογή της διατάξεως αυτής επί διαδικασίας προϋποθέτει ότι η έκβαση αυτής παράγει «άμεσο αποτέλεσμα δημιουργίας, μεταβολής ή ακυρώσεως των εννόμων δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων πολίτου» (11543/85, déc. 5.3.90, DR 65 σελ. 51).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία, την έναρξη της οποίας επεδίωξε ο προσφεύγων, δεν αποσκοπούσε στην ακύρωση διοικητικής αποφάσεως η οποία τον αφορούσε ατομικώς, αλλά στο να ελέγξει το Συμβούλιο της Επικρατείας εάν η Ελλάδα είχε συμμορφωθεί προς κοινοτική οδηγία. Όμως, ακόμα και αν το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε διαπιστώσει ότι η Ελλάδα είχε παραβιάσει τις κοινοτικές υποχρεώσεις της, δεν θα είχε ωστόσο αποφασίσει επί του δικαιώματος του προσφεύγοντος στην αναγνώριση των διπλωμάτων τα οποία απέκτησε στην αλλοδαπή. Η συλλογιστική την οποία επικαλείται ο προσφεύγων – σύμφωνα με την οποία μία καταδικαστική για την Ελλάδα απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας θα την υποχρέωνε να συμμορφωθεί προς την κοινοτική οδηγία και θα είχε επιτρέψει στη συνέχεια στον προσφεύγοντα να επιτύχει την αναγνώριση των διπλωμάτων του – εμφανίζεται αρκετά θεωρητική, για τον πρόσθετο λόγο ότι η εν λόγω οδηγία δεν παρέχει στους ενδιαφερομένους αυτόματο δικαίωμα αναγνώρισεως των διπλωμάτων τους, αλλά την υπάγει σε ορισμένες προϋποθέσεις.

Πρέπει, επομένως, να διαπιστωθεί ότι η εν λόγω διαδικασία δεν ηδύνατο ούτε εκ της φύσεώς της ούτε εκ του αντικειμένου της να οδηγήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας να αποφασίσει επί αμφισβήτησεως επί των αστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του προσφεύγοντος. Η έκβαση θα ήταν αναμφιβόλως διαφορετική αν ο προσφεύγων είχε συνδυάσει την προσφυγή του με αίτηση ακυρώσεως της αρνήσεως της διοικήσεως όπως αναγνώρισει τους πανεπιστημιακούς τίτλους του (βλέπε, *a contrario*, *E.H. κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 42079/98, 12.10.2000).

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή είναι ασυμβίβαστη *ratione materiae* με τις διατάξεις της Συμβάσεως υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 § 4.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται τέλος ότι δεν διαθέτει διοικητικό ή δικαστικό μέσο το οποίο θα του επιτρέψει να προβάλει τα δικαιώματά του και να επιτύχει την έκδοση αποφάσεως επί της ισοτιμίας και της αναγνώρισεως των πανεπιστημιακών διπλωμάτων του τα οποία απέκτησε στην αλλοδαπή, δυνάμει της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ. Υπογραμμίζει ότι, αν και υιοθετήθηκε το Π.Δ. 165/2000, οι ενδιαφερόμενοι δεν διαθέτουν κανένα μέσο για να αμφισβητήσουν, σε περίπτωση ασυμφωνίας, την απόφαση του διοικητικού οργάνου το οποίο δημιουργήθηκε με το διάταγμα για να προβαίνει στην αναγνώριση των πανεπιστημιακών τίτλων της αλλοδαπής. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 και 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 4.

Το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 ορίζει τα εξής:

«Ουδείς δύναται να στερηθεί το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Το Κράτος, κατά την άσκηση των καθηκόντων τα οποία θα αναλάβει στον τομέα της παιδείας και της εκπαιδεύσεως, θα σέβεται το δικαίωμα των γονέων να εξασφαλίζουν την παιδεία και εκπαίδευση αυτή συμφώνως προς τις θρησκευτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις τους.»

Το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 4 ορίζει ότι:

«Κάθε πρόσωπο είναι ελεύθερο να εγκαταλείπει οιαδήποτε χώρα, συμπεριλαμβανομένης της χώρας του.»

Κατά το άρθρο 34 της Συμβάσεως, «το Δικαστήριο δύναται να επιληφθεί αιτήσεως υποβαλλόμενης υπό παντός φυσικού προσώπου (...) το οποίο διατείνεται ότι είναι θύμα παραβιάσεως, παρ' ενός των υψηλών συμβαλλομένων μερών, των δικαιωμάτων τα οποία αναγνωρίζονται στη Σύμβαση ή στα Πρωτόκολλα αυτής (...)».

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο προσφεύγων δύναται να διατείνεται ότι είναι «θύμα», υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, μόνο αν θίγεται ή εθίγη άμεσα από την επίδικη πράξη ή παράλειψη: θα πρέπει να υφίσταται ή να κινδυνεύει να υποστεί άμεσα τις συνέπειες αυτής (βλέπε, ειδικότερα, τις αποφάσεις Norris κατά της Ιρλανδίας, από 26 Οκτωβρίου 1988, série A n° 142, σελ. 15-16, §§ 30-31, Otto-Preminger-Institut κατά της Αυστρίας, από 20 Σεπτεμβρίου 1994, série A n° 295-A, sel. 15, § 39).

Εξ άλλου, οι εθνικές αρχές καλούνται κατ' αρχήν να επανορθώσουν καταγγελλόμενη παραβίαση της Συμβάσεως. Στο σημείο αυτό, το ερώτημα αν προσφεύγων δύναται να διατείνεται ότι είναι θύμα της καταγγελλόμενης παραβιάσεως, τίθεται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας όσον αφορά τη Σύμβαση (*Βασίλειος και Παναγιώτα Κολοκυθά κατά της Ελλάδος* (déc.), n° 47020/99, 16.3.2000).

Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, υιοθετώντας το Π.Δ. 165/2000, η Ελλάς συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις της, οι οποίες απορρέουν από την επικαλούμενη από τον προσφεύγοντα κοινοτική οδηγία. Ο τελευταίος διαθέτει επομένως εφ' εξής τη δυνατότητα να βασισθεί επί της οδηγίας αυτής για να του αναγνωρίσουν τους πανεπιστημιακούς τίτλους του. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων δεν δύναται να διατείνεται ότι είναι θύμα παραβιάσεως της Συμβάσεως υπό την έννοια του άρθρου 34 αυτής. Ούτε μία εικαζόμενη μέλλουσα αμφισβήτηση της ληφθείσας υπό του επιφορισμένου με την αναγνώριση των διπλωμάτων του οργάνου αποφάσεως θα ηδύνατο να προσφέρει κατά το παρόν στάδιο στον προσφεύγοντα το καθεστώς του «θύματος» υπό την έννοια της διατάξεως αυτής.

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,
Δεν κάνει δεκτή την προσφυγή.

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Erik FRIBERGH

Γραμματέας

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική
γλώσσα.

Αθήνα, 15-05-2002.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ